

rääkima, kust ta selle lusika kätte saanud, ja see rääkis: Pool aastat teed tuli seie üks wanalane wõõras rōuge-armiline naene ja palus wāaga neli lusikat āra osta; tema mees pidi haige olema ja wōla-usujad āhwardanud tema wara aukšioni peale panna, ja siis oleks karta, et ei tule pooltki hinda kätte. Naese nime ja kohta ta kü ei teadnud, aga ta oli julge selle peale, et ta tunneb teda warsti āra, kui see jälle tema silmade ete peakš jahtuma. Juhan ostis kohe kōik neli lusikat perenaese kāest āra ja palus oma peremehe koju tagasi pōōrata ja luba anda Kaigu kohtumehe jure minna. Selle kätte wiis tema need lusikad ja rääkis: „Ega se rōuge-armiline wanalane naene ei wōi ükski muu olla, kui Kaie ema, kes ju kord tuhthoones olnud. Saab see selgeks, ju siis Leena on ilma süūta!“ — Kohtumees wōttis lusikad oma kätte ja lubas asja tagapārida.

Kawal wanamoor salgas kōwaste, salgas kaa, kui teda sai trahteri perenaesega suud suud wastu pandud, ja see tunniſtanud, et ta tema kāest oli lusikad ostnud. Kaie ema sai siiski jala pealt

wanggi pandud ja kohtumees läks ise Kiwi-māele, kus Kai nüüd teenis ja ei teadnud weel mis ema kāest tagapāriti. Kui kohtumees Kaie wastu rääkis: „Waata, siin see teie warga wara on. Sina pead kaa minuga tulema ja saama wanggi pandud. Juba ema tunniſtanud, ja nüüd peate mõlemad tuhthoonesse saama!“ — siis kahwatas Kai āra, lükkas kōik süū ema peale, tunniſtas kōik üles, mis ta teadis, ja palus wāaga, et teda ei saaks kinni pandud.

Nõnda ilmus, et waene Leena oli ilma süūta. Kohtumees kirjutas Juhanile, kuidas lugu oli, ja Nādala-lehes kuulutari kaa, et Leena ilma süūta saanud kinni peetud. Aga Kai sai oma emaga neljakš aastakš tuhthoonesse.

Seda rõõmu, mis nüüd Juhanil! Kohe palus tema ennast mõneks pāāwakš lahti, pakas teise oma asemele ja ruttas Kaigule. Kohtumehe kāest sai tema, ennegu Nādala-leht sai trükitud, tunniſtus-kirja, et Leena on ilma süūta ja jala pealt läks ta seeki Triinule oma rõõmu kuulutama. Uus rõõm oli mõlematel